

Veia un Ernest nou davant seu i ella mateixa també era tota una altra. El temps passat, implacable i sever, l'havia transformada. Bandejava, sense gaires dificultats, un impuls que l'empenyia a correspondre amablement — ja que no amorosa — a les proposicions d'Ernest. Habituada al contrast ràpid de les raons favorables i adverses d'una situació, sospesava aquell problema sentimental com si fos un afer mercantil.

I, amb tot, Ernest havia estat la seva única il·lusió en l'època brillant dels primers temps juvenils.

— Massa tard, Ernest, per parlar d'amor. Ningú no ha vingut a omplir, en el meu cor, el buit que hi deixares quan vas anar-te'n. Aleshores jo t'estimava cegament, follament, i hauria acceptat de fugir amb tu si m'ho haguessis proposat. Ara, sento per tu una viva simpatia i puc oferir-te una vera amistat. D'aquell Ernest que jo estimava en servo un tènue record dolç, com d'un alè que perfumà la meva ànima i s'esvaí, deixant un ròssec amable de benestar, però...

— Es que encara m'estimes, Elena.

— No ho sé, però jo comparo serenament allò que sentia per tu, que era oblit de mi mateixa, bogeria, passió, digues-ho com vulguis, però que era quelcom per damunt de la meva voluntat que em junyia a tu d'una manera indestructible, i ara...

— Ara és igual — interrompé Ernest. — Digues que t'he sobtat; que he embullat els teus pensaments; que he trencat la solitud egoista de la teva vida i t'he ferit de retop.

— Vas cometre un greu error en anar-te'n — seguí impertorbablement la noia. — Et llançares a l'aventura d'Amèrica amb una fidelitat a mi que jo t'estimo, però fou un terrible error de tàctica que podia fer-nos infelços. Abandonares el setge quan ja la plaça era teva. No calia que anessis a cercar més armes. Obrares rectament, cavallerívolament, però — ja veus que et parlo amb franquesa — jo hauria preferit que m'haguessis obtingut com t'hagués estat possible, contra tot i contra tothom.

— Però, Elena, tu m'hauries avorrit, m'hauries menyspreat...

— Quí sap... Pensa que els obstacles que anaves a vèncer amb la teva marxa no els hi posava jo. No calia, doncs, fer-ne gaire cas.

Ernest escoltava esbalaït i silenciós aquella terrible lliçó massa tardana, potser massa injusta també, però digna d'Elena, d'aquella Elena indomable i àdhuc feroç quan defensava la seva personalitat i el seu lliure arbitri, contra tots si així s'esqueia.

V

La mar en calma agombolava maternalment el iot que navegava a poca marxa. La lluna omplia les ones arrissades de petites llumenetes que s'apagaven i tornaven a encendre's, gràcies a la carícia de l'oreig nocturn.

Sota la vela llistada del pont, Ernest i Elena conversaven.

— Una pregunta, només, Elena, i et juro que ja no et parlaré del passat en tots els dies de la meva vida.

— Digues, Ernest.

— Perquè, quan vaig retrobar-te, després de la meva tornada, vas parlar-me tan agraument?

— Amor meu, jo estava certa que un dia o altre tornaries. T'esperava, Ernest, segura que vindries a mi altre cop i jo

— No em parlis així, Elena. Si d'alguna cosa sóc culpable...

frisava per obrir-te els meus braços. Però, feia deu anys que t'esperava. La teva tardança m'enutjava i a soles moltes vegades m'havia dit que calia castigar-te. Eres un mal amant quan trigaves tant... I el temps és tan cruel!... Tu has passat aquests anys amb un neguit que t'esperonava, amb una il·lusió que et confortava...

— No em parlis així, Elena. Si d'alguna cosa sóc culpable et prego el teu perdó. Jo t'estimava, t'he estat fidel sempre. Vols perdonar-me aquest error de tàctica, com l'anomenes tu?

— La plaça està retuda... i — afegí somrient Elena — l'enemic ha estat rebut amb garlandes de flors. Quí parla, doncs, d'error de tàctica?... Besa'm, Ernest! Vull fer-te pagar els anys perduts...

En la immensitat de la mar silenciosa la taca blanca de l'embarcació feia la seva ruta vers un cobejat somni d'amor.

E. SARROCA

31-7-33

